

господарювання використали механізм санації з метою відновлення платоспроможності боржника, 452 підприємства було ліквідовано. Загалом за 2006–2011 роки кількість підприємств, що збанкрутували, зросла на 4878 одиниць. Згідно з дослідженням Світового банку «Doing Business» в 2018 Україна зайняла 145-те місце за показником врегулювання неплатоспроможності, «завдяки» чому впритул наблизилася в Бангладеш (153 місце) і Зімбабве (159 місце).

Таким чином наслідки банкрутства є дуже негативними для України: зменшується кількість підприємств, що призводить до зменшення пропозиції товарів, робіт чи послуг, зростає рівень безробіття і виплат безробітним, зменшуються податкові надходження до держбюджету. Але завжди є дві сторони. І добре те, що замість підприємств, які завершили свою діяльність, буде створено інші – ті, які будуть ефективно здійснювати свою діяльність і вчитися на помилках тих, хто не зміг.

Бердієва С.Х.
НТУ «ХП»

ДЖЕРЕЛА ІНФОРМАЦІЙНОГО ПРАВА УКРАЇНИ

Джерела інформаційного права – це сукупність приписів інформаційно-правового спрямування, виражених у конкретній зовнішній формі, а також акти судової практики, спрямовані на роз'яснення, тлумачення та правомірність виконання, використання і дотримання норм інформаційного права, та звичаї ділового обороту, які застосовуються в електронній комерції, міжнародній інтернет-діяльності тощо. Основними ознаками джерел інформаційного права є стабільність, динамічність, державність, комплексність, системність.

Система джерел інформаційного права представлена як національним законодавством, так і актами міжнародного права. Основу джерел

інформаційного права складають нормативні правові акти інформаційного законодавства, яке нині активно розвивається.

Отже про нормативно правові акти інформаційного законодавства України та їх дію у просторі можна легше говорити, якщо розглядати їх за суб'єктами прийняття. Можна виділити такі групи:

- акти суб'єктів державної влади;
- акти органів місцевого самоврядування.

Державний рівень джерел інформаційного права представляється інформаційно-правовими нормами Конституції України, законами України, указами і розпорядженнями Президента України, постановами Уряду України, нормативними правовими актами міністерств і відомств. Джерела інформаційного права на рівні суб'єктів держави – це закони та інші нормативні правові акти вищих органів державної влади і нормативні правові акти органів виконавчої влади України. Джерела інформаційного права на рівні органів місцевого самоврядування представляються нормативними правовими актами цих органів, які приймаються в порядку застосування норм державного рівня і рівня суб'єктів держави.

Міжнародно-правова складова джерел інформаційного права насамперед представлена багатосторонніми та двосторонніми міжнародними договорами, рішеннями міжнародних міжурядових організацій з питань, що стосуються інформаційної сфери (ООН, Рада Європи, ОБСЄ, Міжнародний союз електрозв'язку, СОТ тощо) та іншими джерелами міжнародного права. Ці джерела визначають, зокрема:

- стандарти прав і свобод людини і громадянина у сфері інформації та окремі аспекти реалізації цих прав;
- міжнародну співпрацю щодо інформатизації та розбудови інформаційного суспільства;
- міжнародне регулювання питань зв'язку й телекомунікацій;
- питання міждержавного перебування інформації з обмеженим доступом (на підставі двосторонніх угод).

Отже, у ході роботи було розглянуто систему джерел інформаційного права, надано опис двох основних складових джерел інформаційного права в Україні – національне право й акти міжнародного законодавства.

Бережна М.О.

НТУ «ХП»

ПРАВОВИЙ НІГІЛІЗМ СУЧАСНОЇ МОЛОДІ

Рушійною соціальною групою сучасного суспільства є молодь. Від її здатності бути активною і творчою силою залежать перспективи модернізації нашого суспільства, розвиток демократії в державі. Перетворення в країні можливі лише при наявності у молодого покоління розвинутої свідомості.

Реалії ХХІ століття показують, що сучасна молодь не має чіткого розуміння структур та функцій інститутів виконавчої, законодавчої та судової влади, механізмів їх взаємодії.

Більшість молодих людей страждають правовим нігілізмом, низькою правовою свідомістю. Молоді громадяни ігнорують право, заперечують його цінність, не вірять в ефективність законів, і навіть деколи не усвідомлюють повною мірою всіх юридичних, соціальних наслідків своїх протиправних діянь.

Широке поширення правового нігілізму може привести до масштабного виникнення правопорушень і здійсненню злочинів, і свідчить про низьку правову культуру держави в цілому.

Необхідним засобом для боротьби з правовим нігілізмом виступають правова освіта і виховання. Знання законів дає можливість розуміти молодій людині своє правове становище, свої права і обов'язки, знати і усвідомлювати наслідки за ті чи інші види правопорушення.

Важливу роль у протидії різним видам деформації правової свідомості молоді, одним з яких і є правовий нігілізм, є формування позитивного